

+
M
PAX

12 september 2021
24^e zondag door het jaar, B
Mk. 8,27-35

Veelgeliefden,

Wie zeggen de mensen dat Ik ben? En gij, wie zegt gij dat Ik ben? Elke keer als er in het Evangelie een vraag gesteld wordt, betekent dit dat deze vraag ook voor ons bedoeld is. Wie zeggen wij dat Jezus is? Petrus was vlug klaar met het antwoord: *Gij zijt de Christus*. En wij sluiten ons natuurlijk bij hem aan. Toch zit Petrus er volledig naast, zoals uit het vervolg blijkt. En ook wij zijn misschien wat al te snel klaar met ons antwoord, een antwoord uit de katechismus. Maar beseffen we wel wat we zeggen. Petrus heeft pas na Pasen en Pinksteren begrepen wat het betekent om te zeggen: *Gij zijt de Christus*.

Gij zijt de Christus. Petrus is zeer resoluut in zijn belijdenis. *Gij zijt de Christus*. Maar als Jezus hem gaat vertellen wat het betekent om de Christus te zijn, is zijn houding even resoluut. Bij Mattheüs lezen we: *Dat verhoede God, Heer! Zo iets mag U nooit overkomen*. Met de apostel Jakobus uit de tweede lezing moeten we ons afvragen: *Wat baat het een mens te beweren dat hij gelooft, als hij geen daden laat zien. Kan zo'n geloof hem [en ons!] soms redden?* (Jak. 2,14)

Gij laat u leiden door menselijke overwegingen en niet door wat God wil antwoordt Jezus. Petrus heeft door de kracht van de heilige Geest na Pasen een geloof verkregen dat hemzelf en ons kan redden, toen hij zich niet meer liet leiden door menselijke overwegingen maar door wat God wil. Daarom mogen we ons afvragen of ons geloof overeenkomt met dat van Petrus vóór of na Pasen. De toetssteen daarvoor laat Jezus ons in het Evangelie horen: onze houding ten opzichte van het lijden, het verworpen worden, ja zelfs ter dood gebracht worden en hopen op een verrijzenis.

Gij zijt de Christus. Het is zo makkelijk gezegd. Maar het heeft verregaande consequenties. Met Petrus zullen ook wij onze houding tegenover het lijden moeten wijzigen. Het lijden wat andere mensen treft, maar ook ons eigen leed. Al te makkelijk vergeten we dat het Kruis het middelpunt van ons geloof is.

Moest de Christus dit alles niet lijden? zei Jezus tegen de Emmausgangers. Christus is onlosmakelijk verbonden met het Kruis. Ook elke volgeling van Hem is verbonden met het Kruis: *Wie mijn volgeling wil zijn moet Mij volgen door zichzelf te verloochenen en zijn kruis op te nemen*. Voorwaar, geen prettige woorden, ook al gaan we aanstaande dinsdag het feest van Kruisverheffing vieren, het feest van het triomferend Kruis. Hier op aarde beleven we vooral wat we de dag daarna vieren: samen met de Moeder van Smarten staan we onder het Kruis, en soms hangen we er een beetje aan.

Zo blijft hoe dan ook het Kruis hét schandaal van ons geloof. Ondanks de glorievolle kant van Verheerlijking en Verrijzenis het blijft een steen des aanstoets, die tegen de menselijke rede in gaat. Moest dit nu werkelijk zo? Moest God ons verlossen door de kruisiging van zijn Zoon? Als mens vragen we ons af: had dit niet anders gekund? Het schandaal van het Kruis, de aanklacht van het lijden, dat verbergen we maar liever. We spreken daarom over liefde en geluk. En als het lijden ons treft, spreken we

over 'pech hebben'; 'het zat tegen'; noodlot, ongeluk. Maar durven we ook dan de menselijke overwegingen opzij te zetten en te zoeken naar Gods wil? Durven we ook dan te spreken over Gods liefde? Een dwaze liefde, voorzeker. Niet dat God het Kruis voor zijn Zoon en voor zijn zonen en dochters veroorzaakt. Nee, Hij laat het toe, maar dan betekent het dat Hij het in zijn liefde en vanuit zijn liefde toelaat. Juist zijn meest geliefde zonen en dochters treft een zwaarder kruis, zoals dé meest Geliefde, zijn eniggeboren Zoon, het zwaarste Kruis gedragen heeft.

Eens kreeg iemand de vraag: bent u christen? De man antwoordde: ik ben een professor in de theologie en geef les aan de universiteit. Maar de vraag kwam terug: heel mooi, maar bent u ook een christen? Enigszins geërgerd zei hij: Moet je eens luisteren, ik ben religieus, nog wel een jezuïet. Ja, dat dacht ik al. Maar bent u ook een christen? Ten einde raad kwam het antwoord: Ik ben rooms-katholiek en bid dagelijks mijn getijden en de rozenkrans. Dat is fantastisch, maar bent u ook een christen? Pas toen ging er een lichtje branden bij onze geleerde theoloog. Christen-zijn betekent een andere Christus willen zijn door een persoonlijke relatie met Hem aan te gaan en Hem volgen, waarheen Hij ook gaat. Christen zijn betekent niet dat men de katechismus van buiten kent, maar ook van binnen. Het betekent Jezus *volgen door zichzelf te verloochenen en zijn kruis op te nemen; zijn leven verliezen omwille van Jezus en het Evangelie*. Niet het schrijven een boek, maakt iemand tot christen. Maar zichzelf verloochenen en zijn kruis opnemen, dat zijn tekenen van een levend geloof en een band met Christus.

Wie is Christus voor ons? Deze vraag laat zich omkeren van Christus naar ons: wat voor soort christen ben ik? Laat ik mij *leiden door menselijke overwegingen en niet door wat God wil?*

Mag ik u een vraag stellen? Bent u een christen?